

Skulle Riksdagen anse denna min framställning vara af för ingripande betydelse uti nu gällande åsikter om den gifte mannens envälde öfver markarnes gemensamma bo, föreslår jag alternativt,

att Riksdagen måtte besluta sådan ändring i deraf berörda lagrum, att för borgen, som gift man ingått å penningeförsträckning för annan person eller för affär, som eljest är honom främmande och för hvilken borgen han icke erhållit hustruns ja och samtycke, kan icke hustruns giftorätt gå i betalning.

Stockholm den 25 januari 1890.

J. Andersson.

N:o 164.

Af herr J. Andersson i Baggböle, om höjning af och ändring i villkoren för anslaget till torrläggning af vattensjuka marker.

År efter år har det, märkvärdigt nog, visat sig, att det af Riksdagen till understödjande af torrläggning utaf sådana vattensjuka marker, som utan att kunna med fördel odlas, sprida frostsador öfver omgifvande nejd, beviljade anslag utan återbetalningsskyldighet allt mindre anlåtats, hvadan ock detta anslag, som exempelvis för år 1884 anvisades till ett belopp af 100,000 kronor, under de senare åren så småningom minskats till 50,000 kronor, hvilket belopp ock Kongl. Maj:t i sin proposition om statsverkets tillstånd och behof till innevarande Riksdag föreslagit Riksdagen att för 1891 för ofvan angifna ändamål ställa till Kongl. Maj:ts förfogande.

Då, dess värre, det minskade anlitaudet af detta anslag uppenbarligen icke kan härleda sig deraf, att behovet deraf minskats, måste orsaken till att anslaget i så ringa mån anlitas vara någon annan. Denna orsak förefinnes ock med säkerhet deruti, att såsom vilkor för anslagets erhållande är föreskrifvet bland annat, att anslaget må utgöra högst en tredjedel af den beräknade kostnaden för torrlägningsföretaget.

Detta vilkor är för de flesta, som för sina nejder äro i behof af detta anslag, alltför betungande, ty att för egen del påkosta två tredjedelar till ett företag, hvaraf högst sällan de sjelfva hafva någon nämnvärd nytta, förhindrar de flesta att kunna för det afsedda ändamålet anlita det ifrågasvarande anslaget. Ju större vidd dessa vattensjuka marker hafva och såsom följd deraf ju större de för ändamålets vinnande nödiga kostnaderna varda, desto omöjligare är det för de kringboende att bringa tillhopa de nödiga två tredjedelarne af samma kostnader.

Jag hemställer därför,

att Riksdagen behagade besluta, att ifrågasvarande vilkor måtte så förändras, att anslaget må utgöra högst hälften af den beräknade kostnaden för torrlägningsföretaget.

Under förutsättning att detta mitt förslag vinner bifall, är jag säker derom, att det ifrågasvarande anslaget kommer att i betydligt vidsträcktare mån, än under de senaste åren varit fallet, anlitas; och då ju alltid det beror af Kongl. Maj:t och dess väg- och vattenbyggnadsstyrelse att pröfva i hvad mån inkommande ansökningar och understöd från detta anslag hafva fog för sig eller ej, samt Kongl. Maj:t således eger bestämma i hvad mån anslaget kommer att användas, tvekar jag ej att föreslå:

att Riksdagen behagade att för år 1891 till Kongl. Maj:ts förfogande ställa till understödjande af ifrågasvarande företag 100,000 kronor att utgå såsom anslag utan återbetalningsskyldighet.

Stockholm den 27 januari 1890.

J. Andersson.